

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Filipa Skřivana a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **H.R.F. TRADE s. r. o.**
sídlem Zámečnická 181/3, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3671/21/5300-21441-711676,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3671/21/5300-21441-711676, kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 13. 9. 2019, č. j. 4046243/19/3001-51521-712520, kterým bylo částečně vyhověno odvolání žalobce proti platebnímu výměru ze dne 13. 11. 2017, č. j. 4549966/17/3001-51522-711760, na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období prosinec 2015, a byla vyměřena vlastní daň ve výši 291 011 Kč.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně posoudil jeho odvolací námitky. Žalovaný zaujal nesprávný výklad k jednotlivým ustanovením daňového řádu a porušil práva žalobce vyplývající z daňového řádu.
3. Dle žalobce rezignoval správce daně na svou povinnost, aby daň byla správně zjištěna. Správce daně se spokojil s tím, že nárok na daňový odpočet byl žalobcem uplatněn v jiném zdaňovacím období. Žalobce je však přesvědčen, že daňový doklad potřebný k uplatnění nároku na odpočet daně byl správcem daně znám již v době vydání platebního výměru. Bez vědomí o existenci daňového dokladu (celní prohlášení JSD č. 15CZ300001G93GTZO) by správce daně nebyl schopen určit daňovou povinnost, neboť by nenabyl informaci o dovozu zboží. Celní prohlášení je doklad prokazující povinnost odvést daň, ale i doklad prokazující nárok na odpočet daně. Správce daně postupoval v rozporu s § 98 odst. 2 daňového řádu, neboť jeho povinností bylo použít daňový doklad ve prospěch daňového subjektu. To však neučinil. Žalobce se domnívá, že správce daně výhody pro žalobce nechtěl hledat (a tedy ani nehledal), a to z důvodu snahy ho potrestat za jeho pochybení spočívající v nepodání daňového přiznání. Správce daně postupoval rovněž v rozporu s ustálenou judikaturou, přičemž postavil žalobce do nerovného postavení. Žalovaný pak zcela rezignoval na svou povinnost přezkumu přiměřenosti použití pomůcek.
4. Skutečnost, že žalobce uplatnil nárok na odpočet daně vztahující se ke zdaňovacímu období prosinec 2015 až ve zdaňovacím období září 2018, nastala v důsledku rozhodnutí správce daně. Žalobce nárok uplatnil v době, kdy pravomocně existovalo rozhodnutí správce daně, které se později ukázalo jako nesprávné a nezákonné. Za vzniklou situaci nelze trestat žalobce. Pokud by žalobce nepodal daňové přiznání, ve kterém si uplatnil nárok na tzv. vratku, vystavil by se potencionálním sankcím (občanskoprávním i trestněprávním). Žalobce zastává názor, že dle daňového řádu má být stanovena přednostně daň za prosinec 2015 ve správné zákonné výši, a to bez ohledu na další skutečnosti. Následně by mělo dojít k daňovému řízení ve vztahu k přiznání k DPH za měsíc září 2018.
5. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

6. Žalovaný poukazuje na to, že správce daně rozhodnutím o odvolání změnil způsob stanovení daně. Stanovení daně podle pomůcek bylo změněno na stanovení daně na základě dokazování. Správce daně tak učinil, neboť žalobce v pozdějších daňových řízeních předložil

daňový doklad prokazující nárok na odpočet daně související se zdanitelným plněním uskutečněným ve zdaňovacím období prosinec 2015. Původně správce daně při stanovení daně podle pomůcek přihlédl k informacím zjištěným z registru, neměl přitom k dispozici žádný daňový doklad (konkrétní důkazní prostředek o dovozu zboží). Právě daňový doklad je stěžejní pro uplatnění nároku na odpočet DPH. Pokud by ho měl správce daně k dispozici, byla by daň rovnou stanovena na základě dokazování. Jelikož daňový doklad žalobce následně předložil, bylo možné změnit způsob stanovení daně. Samotný nárok na odpočet daně byl žalobci uznán v rámci daňového řízení za zdaňovací období září 2018 (ve kterém ho žalobce uplatnil). Odvoláním žalobce uplatnil nárok na odpočet de facto již podruhé. Žalobní bod se žalovanému jeví jako bezpředmětný.

7. Žalovaný pak nevidí pro postup navrhovaný žalobcem žádný důvod. V konečném důsledku je totiž DPH za zdaňovací období prosinec 2015 stanovena ve správné výši, neboť uplatnit si nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění je právem daňového subjektu, přičemž daňový subjekt tak může učinit kdykoliv ve lhůtě dle § 73 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, což žalobce učinil.
8. Žalovaný navrhuje, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. I žalovaný na svém procesním postoji setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak při jednání, neboť žalobce konání jednání požadoval. Soud dvakrát termín jednání přesunul z důvodů na straně žalobce. Třetí žádosti o odročení jednání již soud nevyhověl, neboť ji neshledal důvodnou. MUDr. Č. k dotazu soudu již před měsícem uvedla, že jednatel žalobce je schopen se jednání zúčastnit. Pokud jde o zprávu MUDr. O., kterou žalobce předložil v předvečer konání jednání, tak z ní nevyplývá, že by distorze kotníku znemožnila jednateli žalobce se pohybovat ani že by měl být jednatel žalobce v absolutním klidu. Soud tedy dospěl k názoru, že žalobce neprokázal, že by se jeho jednatel ze závažných důvodů nemohl jednání zúčastnit. Vzhledem k tomu soud rozhodl při jednání v nepřítomnosti žalobce.
11. Podle § 145 odst. 1 daňového řádu nebylo-li podáno řádné daňové tvrzení, vyzve správce daně daňový subjekt k jeho podání a stanoví náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně vyměřit daň podle pomůcek nebo předpokládat, že daňový subjekt tvrdil v řádném daňovém tvrzení daň ve výši 0 Kč.
12. Podle § 98 odst. 1 daňového řádu nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnu.
13. Podle § 98 odst. 2 daňového řádu stanoví-li správce daně daň podle pomůcek, přihlédně také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny.

14. Podle § 114 odst. 4 daňového řádu směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek.
15. Podle § 73 odst. 3 věty první a druhé zákona o dani z přidané hodnoty nelze nárok na odpočet daně uplatnit po uplynutí lhůty, která činí 3 roky. Lhůta pro uplatnění nároku na odpočet daně počne běžet prvním dnem měsíce následujícího po zdaňovacím období, ve kterém nárok na odpočet daně vznikl.
16. V posuzované věci byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek dle § 145 odst. 1 daňového řádu. Ostatně to žalobce nikterak nezpochybňuje. Správce daně tak daň podle pomůcek stanovil (využil přitom údaje z registru JSD). Nárok na odpočet daně stanovil ve výši 0 Kč, neboť žalobce nepodal daňové přiznání, neprokázal ekonomickou činnost a správce daně neměl k dispozici žádné daňové doklady. Žalobce pak nárok na odpočet daně ve výši 291 011 Kč z celního prohlášení JSD č. 15CZ300001G93GTZO uplatnil za zdaňovací období září 2018 (během postupu k odstranění pochybností). V rámci rozhodnutí o odvolání sám správce daně částečně změnil své původní rozhodnutí a daň za zdaňovací období prosinec 2015 stanovil na základě dokazování, neboť již měl daňový doklad k dispozici. Žalobce tedy prokázal nárok na odpočet daně, nicméně s ohledem na zásadu neutrality správce daně nepřipustil jeho opakované uplatnění. Žalovaný tento postup v napadeném rozhodnutí aproboval.
17. Výše popsaný sled skutečností žalobce nezpochybňuje, nicméně s postupem orgánů finanční správy nesouhlasí. Ze samotných výše uvedených skutečností je však zřejmé, že žalobce nemůže být se svou argumentací úspěšný. Žalobce namítá porušení § 98 odst. 2 daňového řádu, neboť dle jeho názoru správce daně nepřihlédl ke všem zjištěným skutečnostem, ze kterých vyplývají výhody pro daňový subjekt; dále pak namítá, že žalovaný rezignoval na svou povinnost přezkumu přiměřenosti použití pomůcek dle § 114 odst. 4 daňového řádu. V posuzované věci však byla daň stanovena dokazováním. Relevantní tak z logiky věci není ani argumentace judikaturou, která se zabývala použitím pomůcek. Tyto námitky žalobce nejsou důvodné, neboť mívají podstatu věci.
18. Jinými slovy, i pokud by dal zdejší soud (zcela hypoteticky) žalobci za pravdu, že správce daně měl již při vydání původního rozhodnutí (při stanovení daně podle pomůcek) k dispozici předmětný daňový doklad, nic by to při přezkumu zákonnosti nyní napadených rozhodnutí nezměnilo. Daňový doklad byl správcem daně zohledněn při rozhodnutí o odvolání a daň byla stanovena dokazováním. Zdejší soud tak neshledal, že by bylo nějakým způsobem zasaženo do práv žalobce.
19. Co se týče nároku na odpočet DPH, ten lze uplatnit i v jiném zdaňovacím období, než ke kterému se váže – lze ho uplatnit za kterékoliv následující období po dobu 3 let (§ 73 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty). Stejný nárok však samozřejmě nelze přiznat vícekrát. Žalobce přitom daný nárok uplatnil ve zdaňovacím období září 2018. Rovněž tím, že správce daně žalobci nepřiznal tento nárok ve zdaňovacím období prosinec 2015, nemohlo být zasaženo do práv žalobce – žalobce tímto postupem není nikterak trestán.
20. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti; žalobu tak jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

21. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 1.6.2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu